

Dosarul nr. 3ra-439/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (jud. A.Braga)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. I.Țurcan, I.Cotruță, N.Simciuc)

Î N C H E I E R E

22 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Mariana Pitic
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de Societatea pe Acțiuni „Tegulum”,
reprezentată de avocatul Andrei Crasnostan,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă
de Societatea pe Acțiuni „Tegulum” împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la
anularea deciziei și obligarea de a efectua un control repetat,

împotriva deciziei din 14 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 25 aprilie 2017, Societatea pe Acțiuni „Tegulum” a depus cerere de chemare
în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea deciziei și
obligarea de a efectua un control repetat.

În motivarea acțiunii a indicat că, prin decizia nr. 244 din 24 decembrie 2014 a
Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău s-a dispus efectuarea unui control
repetat la Societatea pe Acțiuni „Tegulum”. Controlul a fost inițiat la data de 24
noiembrie 2016 și s-a finalizat la data de 28 noiembrie 2016 și a cuprins perioada de
activitate 1 ianuarie 2008 – 31 august 2013.

În urma controlului, a fost întocmit actul de control nr. 5-678992 din 28
noiembrie 2016 care a fost adus la cunoștință la data de 30 noiembrie 2016.

Nefiind de acord cu modul de examinare și faptele indicate în actul menționat,
la 12 decembrie 2016 Societatea pe Acțiuni „Tegulum” a înaintat un dezacord prin
care a solicitat revizuirea poziției inspectorilor fiscali expusă în act.

Prin decizia nr. 1318/2/8 din 27 decembrie 2016, s-a decis modificarea deciziei
nr. 1884/2/8 din 22 octombrie 2014 a Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău
și s-a stabilit spre plată la buget impozite, taxe și alte plăți în sumă de 183 109 lei,
majorări de întârziere în sumă de 99 419 lei și amenzi în sumă de 114 246 de lei.
Această decizie i sa comunicat la data de 30 decembrie 2016.

La 26 ianuarie 2017, Societatea pe Acțiuni „Tegulum” a depus cerere prealabilă,
iar la 10 februarie 2017 a mai depus o cerere de completare a cererii prealabile.

Prin decizia nr. 27 din 23 martie 2017 a Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău s-a decis prelungirea termenului de examinare a contestației depuse de Societatea pe Acțiuni „Tegulum” împotriva deciziei nr. 1318/2/8 din 27 decembrie 2016, cu un termen de până la 30 zile.

Ulterior prin decizia nr. 43 din 23 martie 2017, s-a respins ca neîntemeiată contestația cu menținerea deciziei nr. 1318/2/8 din 27 decembrie 2016 care le-a fost adusă la cunoștință prin intermediul oficiului poștal la 30 martie 2017.

A indicat că, decizia nr. 1318/2/8 din 27 decembrie 2016 nu corespunde exigențelor prevăzute de lege, or, în partea dispozitivă a acestuia se aplică sancțiuni față de contribuabil, iar partea motivatoare nu conține descrierea încălcărilor fiscale și trimiterile la normele de drept aplicabile. Motivarea explicită a încălcărilor fiscale nu se regăsesc nici în actul de control fiscal nr. 5-678992 din 28 noiembrie 2016.

Controlul repetat se dispune anume în cazul în care, nu a fost posibil clarificarea definitivă a tuturor circumstanțelor în cadrul controlului inițial și astfel, controlul repetat precum și actele adoptate în legătură cu acesta se prezintă că fiind independente de cele anterioare și care generează efecte juridice de sine stătătoare. Modalitatea de întocmire a deciziei nr. 1318/2/8 din 27 decembrie 2016 și a actului de control fiscal nr. 5-678992 din 28 noiembrie 2016, aleasă de organul fiscal, este una eronată deoarece sancțiunile aplicate față de contribuabil nu au o proveniență clară și nu reflectă încălcările pentru care contribuabilul urmează a fi atras la răspundere fiscală.

Prin decizia nr. 1318/2/8 din 27 decembrie 2016, sânt determinate obligații și încălcări fiscale care deja sânt în afara termenului de prescripție și astfel nu poate fi impusă răspunderea fiscală contribuabilului.

Activitatea contribuabilului poate fi supusă controlului fiscal pentru o perioadă de prescripție stabilite la art. 264 pentru determinarea obligației fiscale, care stabilește termenele obligațiilor fiscale ce pot fi determinate de către contribuabil și Serviciile Fiscale de Stat sau alte organe cu atribuții de administrare fiscală.

Potrivit 173 Cod fiscal, dacă nu a fost exercitat în termenele prevăzute de prezentul cod, dreptul statului de a determina obligația fiscală sau de a o executa silit se stinge prin prescripție în modul stabilit de Guvern.

Concomitent, se stinge și obligația fiscală a contribuabilului. Stingerea obligației fiscale în urma survenirii termenelor de prescripție se face în baza unei decizii scrise a conducerii organelor cu atribuții de administrare fiscală care administrează obligația fiscală respectivă, iar în cazul serviciului de colectare a impozitelor și taxelor locale - în baza deciziei adoptate de către consiliul local.

A menționat că, perioada de activitate supusă controlului fiscal este de la 1 ianuarie 2008 și până la 31 august 2013. Având în vedere că pentru majoritatea taxelor și impozitelor dările de seamă se prezintă la începutul anului următor pentru anul precedent, majoritatea obligațiilor fiscale determinate spre plată prin decizia nr. 1318/2/8 din 27 decembrie 2016, la momentul respectiv erau deja în afara termenului de prescripție de 4 ani, la fel ca și sancțiunile aplicate de organul fiscal.

A considerat că, din aceste motive se impune necesitatea petrecerii unui control repetat la Societatea pe Acțiuni „Tegulum”, iar în cadrul acestuia să fie examinate numai acele operațiuni economice pentru care nu a expirat termenul de prescripție prevăzut de art. 264 alin. (1) Cod fiscal.

A precizat că, nu este de acord nici cu faptele care țin de fondul încălcărilor depistate de controlorii fiscali și pentru care i s-au impus obligații și sancțiuni suplimentare. Poziția Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău este una eronată, deoarece toate operațiunile economice în perioada supusă controlului au fost reflectate corect de contribuabil atât în contabilitatea sa, cât și în dările de seamă prezentate organului fiscal și pentru fiecare poziție, există argumente legale și justificate care combat faptul sancționării contribuabilului.

Organul fiscal prin decizia nr. 1318/2/8 din 27 decembrie 2016 și prin actul de control fiscal nr. 5-678992 din 28 noiembrie 2016 nu s-a expus cu claritate asupra fiecărui motiv pentru care Societatea pe Acțiuni „Tegulum” a fost penalizată, motiv din care este în imposibilitate de a combate explicit fiecare punct separat.

A solicitat Societatea pe Acțiuni „Tegulum” admiterea acțiunii, anularea deciziei nr. 1318/2/8 din 27 decembrie 2016 a Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău cu obligarea efectuării unui control repetat pentru perioada de activitate 1 ianuarie 2008 – 31 august 2013.

Prin încheierea din 24 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, s-a admis cererea Societății pe Acțiuni „Tegulum” și s-a dispus suspendarea până la examinarea cauzei în fond a deciziei nr. 138/2/8 din 27 decembrie 2016 a Inspectoratului Fiscal de Stat.

Prin hotărârea din 28 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, acțiunea s-a respins ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție și s-a anulat dispozițiile date prin încheierea din 24 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central cu privire la asigurarea acțiunii.

Prin decizia din 14 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Tegulum”, s-a casat parțial hotărârea din 28 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central în partea respingerii acțiunii ca depusă cu încălcarea termenului de prescripție și s-a pronunțat în această parte o nouă hotărâre prin care acțiunea s-a respins ca neîntemeiată.

În favoarea concluziei date, referitor la termenul de prescripție invocat, instanța de apel a menționat că, în conformitate cu art. 270 alin. (1) Cod fiscal, Serviciul Fiscal de Stat examinează contestația în termen de 30 de zile calendaristice din data primirii, cu excepția cazurilor în care conducerea ei emite o decizie cu privire la prelungirea acestui termen, fapt despre care este înștiințat contribuabilul. Timpul cu care se prelungește termenul nu va depăși 30 de zile calendaristice.

Potrivit art.271 alin. (1) Cod fiscal, pe marginea contestației împotriva deciziei Serviciului Fiscal de Stat poate fi emisă una din următoarele decizii privind: a) respingerea contestației și menținerea deciziei contestate; b) satisfacerea parțială a contestației și modificarea deciziei contestate; c) satisfacerea contestației și anularea deciziei contestate; d) suspendarea executării deciziei contestate și efectuarea unui control repetat.

Conform art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ, cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile, în cazul în care legea nu dispune altfel. Acest termen curge de la, data primirii răspunsului la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea acesteia.

Societatea pe Acțiuni „Tegulum” a înaintat cererea de chemare în judecată în termen de 30 zile din momentul primirii răspunsului la cererea prealabilă, respectând procedura extrajudiciară de soluționare a litigiului, instituită de legiuitor.

Termenul de examinare a cererii prealabile a fost prelungit, dreptul contestatarului de se adresa în instanța de judecată de asemenea a fost prelungit, acesta apărând după ce la data de 30 martie 2017 a primit decizia nr. 43 din 23 martie 2017, prin care i s-a comunicat expres faptul că Serviciului Fiscal de Stat, a respins contestația sa ca fiind neîntemeiată.

Instanța de apel a constatat că, anume din data de 30 martie 2017, când a primit răspunsul la cererea prealabilă a început a curge termenul de 30 zile pentru sesizarea instanței de judecată.

Art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ, coroborat cu art. 272 alin. (1) Cod civil, prevede expres că termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune. Dreptul la acțiune se naște la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

Astfel, Societatea pe Acțiuni „Tegulum” depunând cererea de chemare în judecată la data de 25 aprilie 2017, s-a încadrat în termenul legal pentru contestarea deciziilor Inspectoratului Fiscal de Stat.

Referitor la fondul cauzei instanța de apel a indicat că, procurările de mărfuri și/sau servicii (sportive, obiectele și materialele destinate pescuitului, echipamentului pentru vânatoare, jucării pentru copii, suvenire, rame foto, serviciilor de canalizare și apă, energiei electrice aferente unor indicatori ai contoarelor care nu aparțin încăperii arendate în calitate de oficiu pe str. N. Gheorghiu 44/4.etc.,) nu țin exclusiv de activitatea de întreprinzător a Societății pe Acțiuni „Tegulum” și nu a avut temei de a atribui sumele TVA aferente procurărilor respective, la trecerea în cont.

În conformitate cu art. 337, art. 341 alin. (1) și art. 342 alin. (2) din Codul fiscal, instanța de apel a constatat că, în perioada fiscală a anului 2012 Societatea pe Acțiuni „Tegulum” a achitat la compartimentul 115/44 „Taxa pentru folosirea drumurilor de către autovehiculele înmatriculate în Republica Moldova” suma de 11 652 de lei, însă fără a prezenta darea de seamă respectivă până la 25 ianuarie 2013, reieșind din mijloacele de transport aflate la bilanțul întreprinderii.

La fel, Societatea pe Acțiuni „Tegulum” având încheiat un contract de arendă a lotului de teren cu suprafața de 13,8 ha, pe un termen de 52 de ani, avea și obligația de calcul și achitare a impozitului funciar.

Instanța de apel a considerat neîntemeiate și declarative argumentele reclamantului/apelant privind netemeinicia concluziilor organului fiscal, și neelucidarea tuturor circumstanțelor legate de rulajul mijloacelor financiare ale întreprinderii, or, conform materialelor cauzei, a fost demonstrat cu certitudine abaterea contribuabilului Societatea pe Acțiuni „Tegulum” de la normele legale care reglementează activitatea de întreprinzător în raport cu agenții economici precum și în raport cu obligațiile față de organul fiscal.

Cu referire la alegațiile Societății pe Acțiuni „Tegulum” privind modalitatea petrecerii controlului fiscal iar obligațiile și încălcările fiscale depistate în cadrul controlului sunt în afara termenului de prescripție, instanța de apel a menționat că potrivit art. 214 alin. (6) și (7) Cod fiscal, organele cu atribuții de administrare fiscală pot efectua controlul fiscal repetat în cazul în care rezultatele controlului fiscal

exercitat anterior sânt neconcludente, incomplete sau nesatisfăcătoare ori dacă ulterior au fost depistate circumstanțe ce atestă existența unor semne de încălcare fiscală și, prin urmare, se impune un nou control. Controlul fiscal repetat poate fi efectuat în cadrul examinării contestațiilor împotriva deciziei Serviciului Fiscal de Stat sau acțiunii funcționarului fiscal și în alte cazuri la decizia conducerii organelor menționate la alin. (6).

Scopul controlului fiscal repetat constă în aprecierea calității și determinarea corectitudinii controalelor fiscale efectuate anterior prin verificarea și contrapunerea rezultatelor controlului fiscal efectuat anterior cu rezultatele reale constatate în urma controlului fiscal repetat.

Controlul fiscal repetat se efectuează, în mod obligatoriu, pentru perioada verificată anterior și nu poate cuprinde alte perioade.

La 11 februarie 2019, Societatea pe Acțiuni „Tegulum”, reprezentată de avocatul Andrei Crasnostan a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 14 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

Instanța de fond și cea de apel au adoptat soluții în care au evitat de a acorda răspunsuri clare la argumentele invocate, iar concluziile judecătorești se bazează pe circumstanțe care nu au fost analizate în cadrul cercetării judecătorești.

Sub acest aspect, hotărârile contestate poartă un caracter ilegal și urmează a fi casate cu examinarea corespunzătoare a cauzei.

Decizia nr. 1318/2/8 din 27 decembrie 2016 nu corespunde exigențelor prevăzute de lege. În partea dispozitivă a deciziei se aplică sancțiuni față de contribuabil, iar partea motivatoare nu conține descrierea încălcărilor fiscale și trimiterile la normele de drept aplicabile.

A considerat că, instanța de apel a evitat să constate chestiuni evidente și anume că prin decizia organului fiscal, sânt determinate obligații și încălcări fiscale care la momentul adoptării deja erau în afara termenului de prescripție, motiv din care nu poate fi impusă răspunderea fiscală a contribuabilului.

A solicitat Societatea pe Acțiuni „Tegulum”, reprezentată de avocatul Andrei Crasnostan admiterea cererii de recurs, casarea integrală a hotărârii din 28 mai 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central și decizia din 14 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

Examinând admisibilitatea recursului depus de Societatea pe Acțiuni „Tegulum”, reprezentată de avocatul Andrei Crasnostan, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

La 1 aprilie 2019 a intrat în vigoare Codul administrativ al Republicii Moldova, iar potrivit art. 257 alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793/2000.

Reieșind din prevederile art. 258 alin. (3) Cod administrativ, prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 25 februarie 2019, Curtea Supremă de Justiție a expedit în adresa intimatului copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Prin referința depusă la 13 martie 2019, Serviciul Fiscal de Stat a solicitat de a recunoaște inadmisibil recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Tegulum”.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile invocate în cererea de recurs depusă de Societatea pe Acțiuni „Tegulum”, reprezentată de avocatul Andrei Crasnostan, în raport cu materialele cauzei civile, consideră că acesta este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 14 noiembrie 2018, care a fost expedită în adresa participanților la proces prin intermediul oficiului poștal la 17 decembrie 2018 (f.d.136). Calea de atac în ordine de recurs a fost demarată de către Societatea pe Acțiuni „Tegulum” la data de 11 februarie 2019, în interiorul termenului legal.

Verificând motivele de casare, invocate în recurs, completul Colegiului atestă că, argumentele invocate se referă la dezacordul Societății pe Acțiuni „Tegulum” cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că, argumentele invocate de Societatea cu pe Acțiuni „Tegulum”, reprezentată de avocatul Andrei Crasnostan în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelor încălcări esențiale sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

La caz, criticile invocate formal de Societatea pe Acțiuni „Tegulum”, reprezentată de avocatul Andrei Crasnostan nu pot duce la admisibilitatea cererii de recurs, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei și invocarea formală a încălcării normelor de drept material și procedural, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor.

Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

Or, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurenteii, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul cu soluția dată de instanța de apel, iar criticile invocate în cererea de recurs nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsături distinctive care nu au fost evidențiate în cererea de recurs depusă de către Casa Națională de Asigurări Sociale.

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În circumstanțele sus relatate și reieșind din faptul că, argumentele recursului sânt similare argumentelor invocate în instanța de fond și cea de apel, constituind deja obiect al dezbaterilor judiciare fiind apreciate sub aspectul dublului grad de jurisdicție, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil și consideră că, recursul depus de Societatea pe Acțiuni „Tegulum”, reprezentată de avocatul Andrei Crasnostan, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu 258 alin. (3) din Codul administrativ, art. 270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440 Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul depus de Societatea pe Acțiuni „Tegulum”, reprezentată de avocatul Andrei Crasnostan.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Mariana Pitic

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu